

תקות מנחם

גיליון מס'
287

יו"ל עש"ק פר' במדבר
ד' סיוון ה'תשע"ב
הי' תהי שנת עליון בכל –
שנת תבוא עלינו ברכה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר נשים – א'

מחזור ל"א (ר"ת – "לכתחילה אריבער") שנה כ"ט (ר"ת - כל טוב)

תחילת ספר נשים והלכות אישות

בל"ג בעומר ה'תשע"ב הי' תהי שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה

מקור חיים!

ג. ואפשר לומר שזהו גם הקשר למה שפותח הרמב"ם את
"כותרת" ספר זמנים בפסוק¹: "תורת חכם מקור חיים לסור
ממוקשי מות"; שזהו ענין שע"י לימוד הלכות נשים ואישות
בתורה יש **חיים טובים**, הבאים ממזל טוב והשפעה טובה,
ומצילים מענינים שליליים – "מוקשי מות".

ורואים דבר **נפלא!**; "**חכם**" – גימטריא "**חיים**", היינו שלימוד
התורה "**תורת-חכם!**", על חיי ודיני האישות מצילים ונותנים
חיים טובים.

ו"**מוקש**" גימטריא "**מות**", היינו שאי הנהגה בחיי האישות על
פי תורה, היא מוקש **מוות** ואבדון.

והרי **חיים** קשור עם ל"ג בעומר שהוא בח"י באייר, ורשב"י ע"י
פנימיות התורה מגלה ונותן לנו את החיים והטוב שבתורה
כמ"ש "הרי אני נותן לפניכם את החיים ואת הטוב" להציל
מ"המות והרע".

והרשב"י הוא בבחינת **חיים**, והסתלק במילה "**חיים**". ו"**אייר**"
- כותב הרלו"צ, אבי אד"ש מה"מ בלקוטי לוי"צ - אגרות (עי'
תד) ש"**אייר**" - מל' **אור**.

"תקות" חוט השני²

על תחילת ספר נשים והלכות אישות בל"ג בעומר

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

א. התחילו ספר נשים והל' אישות בל"ג בעומר – ריבוי חופות
וחתונות ונישואין.

ב. לג בעומר – שלום ושלום בית.

ג. ספר נשים – מקור חיים – ורשב"י בבחינת חיים, והסתלק
במילה "**חיים**".

ריבוי נישואין בל"ג בעומר

א. התחילו את ספר נשים והלכות אישות בל"ג בעומר³, והרי
זהו היום שמנהג ישראל לעשות בו ריבוי נישואין, חופות
וחתונות. כי אחרי פסח, בימי הספירה, אסור לעשות חתונות,
ובל"ג בעומר עושים חתונות שמחות וגדולות ברוב שירה וזמרה
בריקודים ובכלי זמר.

ובחסידות מבואר הקשר של ל"ג בעומר לענין שמחת החתונה
כי ל"ג בעומר הוא ענין של מתן תורה וקבלת התורה של
פנימיות התורה, כהכנה לחג השבועות מתן תורה הכללית. ומתן
תורה הוא ענין הנישואין ואישות בין הקב"ה ועם ישראל. ולכן
הוא ב"חודש השלישי", כהסבר כ"ק אד"ש מה"מ, בגלל
השילוב בין העליונים והתחתונים המשפיע והמקבל, והתורה
מקשרת ביניהם, בין הקב"ה לעם ישראל, כמ"ש כזוהר "תלת
קישרין מתקשרין דא בדא ישראל אורייתא וקוב"ה", והשילוב
בין האלקות והגשמיות ע"י המצוות. וכפי שכ"ק אד"ש מה"מ
מסביר בשיחות שזהו ענין השלום כמ"ש הרמב"ם "כל התורה
ניתנה לעשות שלום בעולם", וספר נשים בא בהמשך לסיום
הספר הקודם "זמנים" שהוא ספר השלישי ושם הרמב"ם
כותב ומסיים בזה.

ול"ג בעומר זמן האחדות והשלום – קשור לנישואין אישות
ושלום בית.

גדיא טבא!

ב. ספר נשים הוא ספר הרביעי ברמב"ם, בהמשך לספר הקודם
שהוא ספר השלישי ספר הג', ונשים ספר הד', וג' - ד' מורה על
משפיע ומקבל כפי שהגמ' אומרת במסכת שבת ג' - ד' גומל
דלים! השפעה ושילוב של המשפיע למקבל, שזהו ענין השלום
בית שע"כ מדובר בסיום ספר הג'.

וג' - ד' היא המילה **גד** שפירושה **מזל** כי ע"י שלום בית יש
השפעה רצויה וברכה **ומזל טוב**, **גדיא טבא!**

¹ משלי יג, ד.

² יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה
המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות
מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי
הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו
"תקות מנחם" ח"א).

בעז"ה יום ועשי"ק פרשת **בהר בחוקותי** כ"ו אייר
הי' תהי' שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה
סיום הלכות **אישות** והתחלת הלכות **גירושין**
וסיום הלכות **גירושין** והתחלת הלכות **יבום וחליצה**
ביום ד' פרשת **במדבר ב' סיון** - "יום המיוחס", הי' תהי' שנת
עליון בכל

אישות הקב"ה וישראל

א. את רוב הלכות **אישות** לומדים ומסיימים בפרשת **בהר בחוקותי**, שאז מתחילים את הלכות **גירושין**, וי"ל הקשר; בפרשיות **בהר** ובחוקותי מדובר מצד אחד על ריבוי ברכות והשפעות טובות מהקב"ה לעם ישראל בפרט בארץ ישראל, שזהו קשור עם ענין **האישות** בין הקב"ה לעם ישראל, שהחתן מתחייב לזון ולפרנס את הכלה ואת אשתו במשך כל ימי חייהם, שאלו הם הברכות הטובות והגשמיות שכתובות בשתי הפרשיות. ובפרשת בחוקותי מדובר רבות בתוכחה ע"ד הצרות והסבל שבגלות שזהו ענין הגירושין כי "מפני חטאינו גלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו"³. ואמנם זה לא גירושין ממש ח"ו, כי זהו לא ניתוק אמיתי וא"א להחליפנו באומה אחרת, ולא בעלנו זרים וכמש"כ: "אי זה ספר כריתות אמכם", אלא "כאשה שהלך בעלה למדינת הים" ועומד לשוב בקרוב מיד! אלא רק מעין גירושין.

שזהו"ע אישות וגירושין; **אישות** - הקירוב של הקב"ה ועם ישראל בארץ ישראל והשפעה ממנו לעם ישראל, **וגירושין** - הגלות וצרות הגשמיות שזהו ענין התוכחה שבפרשת בחוקותי.

והברכות הכתובות בפרשת **בהר** ובפרשת בחוקותי, הן בעיקר ברכות גשמיות הקשורות במזונות ובפרנסה, שאלו הן עיקר חיובי האישות בכתובה בין הבעל לאשתו וכמש"כ בפרשת **בהר**⁴: "ועשיתם את חוקותי ואת משפטי תשמרו ועשיתם אותם וישבתם על הארץ לבטח: ונתנה הארץ פריה ואכלתם לשובע, וישבתם לבטח עליה". ואח"כ נאמר⁵ (בקשר לשמירת שביעית) "וצויתי את ברכתי לכם בשנה השישית ועשת את התבואה לשלוש השנים: עד בוא תבואתה תאכלו ישן".

ואח"כ בתחילת פרשת בחוקותי גם מלא ברכות גשמיות ושל פרנסה בארץ ישראל⁶: "אם בחוקותי תלכו ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם: ונתתי **גשמיכם** בעתם [וכפירוש הבעל שם טוב מלשון **גשמינות**], ונתנה הארץ יבולה ועץ השדה יתן פריו: ... ואכלתם לחמכם לשובע, וישבתם לבטח בארצכם: ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד וגוי [ומה שכתוב אח"ז ורדפתם את אויביכם וגוי' שהכוונה היא בארצות האויב כי בא"י אפילו חרב של שלום לא תעבור], וחרב לא תעבור בארצכם .. ורדפתם את אויביכם ונפלו לפניכם לחרב .. ופניתי אליכם והפריתי אתכם והרבתי אתכם וגוי' .. ואכלתם ישן נושן וגוי' ועוד מלא ברכות גשמיות.

וזהו שלימות **האישות** והנישואין של הקב"ה ועם ישראל, ההשפעה הרוחנית והגשמית בריווח לעם ישראל. ועצם ענין האישות מרומז כאן בפסוקים⁷: "ונתתי משכני בתוכם וגוי': והתהלכתי בתוכם, והייתי להם **לאלקים** ואתם תהיו לי לעם".

ואח"כ בפסוקי התוכחה מדובר ע"ד הגלות של עם ישראל מארץ ישראל והייסורים ומניעות הגשמיות והמזונות כמש"כ⁸: "**וזרעתם לריק** זרעכם ואכלוהו אויביכם", ואח"כ⁹ "ולא תתן ארצכם את **יבולה** ועץ הארץ לא יתן **פריו**", ועוד ריבוי פסוקים המורים על סבל הגלות והפרנסה ומזון הגשמי, שהוא ענין **הגירושין**.

וכמו בגירושין המצוה היא אח"כ להחזיר את גרושתו כך גם מצווה הקב"ה להחזירנו מארצות גלותינו, כמש"כ בהמשך בסיום ענין זה¹⁰: "וזכרתי את בריתי יעקוב וגוי' והארץ אזכור": "וזכרתי להם ברית ראשונים אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים ליעני הגויים להיות להם לאלקים אני הוי"¹¹.

אישות וגירושין - עשה טוב וסור מרע

ב. גם בפרשת בחוקותי עצמה, אפשר לראות קשר לאישות וגירושין;

גט וס"ת - סור מרע ועשה טוב

סיפר הרה"ת ר' דוד ע"ה רסקין שהגיע ל-770 לפני ההסתלקות - לפני י' שבט תש"י, ולפני כ' מנחם אב תש"י יום ההילולא של הרב לוי יצחק נ"ע אביו של כ"ק אד"ש מה"מ ביקש ממנו הרבי שהיות והיה עם אביו הרב לוי יצחק בעיר גלותו אלמא-אטא ושימש אותו עד הסתלקותו ולכן ביקשו אד"ש שיכתוב לו דבר תורה ששמע מאביו הרה"ק נ"ע.

הרב רסקין כתב לרבי שאביו ביאר מ"ש בתניא בסוף פרק מא בקשר לעיקר ההכנה וכוונה לשמה לעכב הוא בתחילת הלימוד "וכמו **בגט וספר תורה** שצריכים לשמה לעכב ודיו שיאמר בתחילת הכתיבה הריני כותב לשם קדושת ס"ת או לשמו ולשמה וכו' וכשלומד שעות הרבה רצופות יש לו להתבונן בהכנה זו הנ"ל בכל שעה ושעה עכ"פ כי בכל שעה ושעה היא המשכה אחרת מעולמות עליונים להחיות התחתונים וכו'" ומסביר הרלווי"ק שהדוגמאות שמביא התניא **גט וס"ת** הם רמז ל"סור מרע ועשה טוב"; **גט - סור מרע** (כי הרי מוציאה בגלל "כי לא תמצא חן בעיניו כי מצא בה ערות דבר"¹²) **וספר תורה - הוא עשה טוב**. עד כאן תוכן דברי הרלווי"ק שכתב הרב רסקין לאד"ש, ואח"כ בהתוועדות כ' מנחם אב ביאר הרבי בפרטיות את הדברים אלו.

⁷ פסוקים יא-יב.

⁸ כו, טז.

⁹ פסוק כ.

¹⁰ פסוק מב.

¹¹ פסוק מ"ה [גימטריא גאולה].

¹²

³ נוסח תפילת מוסף דהמועדים.

⁴ בהר כה חי-יט [וי"ל רמז ללי"ג בעומר שבו התחילו את הלכות אישות כנ"ל שהברכות קשורות עם כה ע"ד הנאמר "כה תברכו" ועם חי כנאמר ואמרתם כה לחי, קשור ללי"ג בעומר]

⁵ פסוק כא-כב.

⁶ בחוקותי כו, ג-י.

אם בחוקתי תלכו – עשה טוב!

ג. ע"פ הנ"ל, (במסגרת) ש"גט – הוא ענין "סור מרע", עפ"י ענין האישות הוא "עשה טוב" ועפ"י המעבר מהלכות אישות להלכות גירושין הוא "עשה טוב וסור מרע".

וי"ל שענין זה מרומז בפרשת בחוקתי שמתחילה "אם בחוקתי תלכו" – שזהו ענין – "העשה טוב", ואז יקוימו הברכות. ואח"כ התוכחה והגלות "אם לא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצוות האלה" – שזהו ענין ה"סור מרע", וכן אישות וגירושין – הוא "עשה טוב וסור מרע".

במתן תורה – מצוות עשה ומצוות לא תעשה

ד. מסיימים את הלכות גירושין בתחילת חודש סיון, ב"יום המיוחס", ימי ההכנה למתן תורה וקבלת התורה. ובמתן תורה גם קבלנו את התרי"ג מצוות שהן מצוות עשה ולא תעשה, שהן "עשה טוב וסור מרע", וגם עשרת הדברות חלק מצוות עשה וחלק לא תעשה [וגם הדברה דשבת זכור – הן המ"ע עשה דשבת ושמור – (דדברות האחרונות) מצוות לא תעשה].

שטיפת העולם ב"עשה טוב"

ה. בשיחות חודש שבט תשמ"ח, דיבר כ"ק אד"ש מה"מ בהתוועדות, שענינו של חודש שבט שהוא חודש ה-י"א, קשור עם שבט הי"א – שבט יוסף ועם נשיא דורנו שהסתלקותו בחודש הי"א שבט ששמו יוסף. ו"יוסף" ענינו ומשמעותו כמו שאמרה רחל אימו כשנולד: "יוסף הוי' לי בן אחר", וכפירוש הצ"צ שלא נאמר עוד בן אלא בן אחר, שהמשמעות היא שהופכים את ה"אחר" ועושים אותו ל"בן", שזוהי העבודה של דורנו לבטל את כל עניני ה"אחר" ולהפכם ל"בן" וקדושה, ותפקיד זה במיוחד קשור עם חודש שבט (שהוא גם זמן נשיאות דורנו) וכאן הכריז הרבי: "אז איצטער איז די צייט צו שווענקען די וועלט מיט עשה טוב!" [=עתה הוא הזמן "לשטוף" את העולם עם "עשה טוב!"] היינו שאין צורך להתעסק ולהתמודד עם ה"סור מרע", אלא לעשות ריבוי "עשה טוב" ועי"כ "לשטוף" את העולם, וממילא נדחה ומתבטל הרע.

שזהו למעשה ההבדל העקרוני והמהותי בין שיטת המוסר שמתעסקים עם ה"סור מרע" לשיטת החסידות שהתעסקות והלימוד היא בעיקר ב"ועשה טוב" בגודל ענין התומ"צ והנשמה והתקרבות לאלוקות, וממילא אין קשר לרע שמתבטל מאליו וממילא.

אבל בכל זאת שואלים על שיטת החסידות שהרי כתוב קודם "סור מרע" ואח"כ "ועשה טוב", ואי"כ איך יכול להתמסר לועשה טוב לפני שניקה את עצמו מהסור מרע, ומביאים משל שבחדר דחוס ומלוכלך קודם צריכים לנקותו ולאווירו, ואח"כ אפשר להכניס בו דברים טובים ומועילים!?

ונראה לי המענה ע"ז; שהפשט "סור מרע!" – עזוב את הרע ואל תתעסק איתו, כמ"ש בקשר לעדת קורח שמשא אומר אל העדה¹³: "סורו נא מעל אוהלי האנשים הרשעים האלה

ואל תגעו בכל אשר להם, פן תיספו בכל חטאתם", שהכוונה היא, לא להתקרב אליהם ולהתמודד איתם, אלא לסור מהם לגמרי, בלי שום נגיעה ומגע אליהם וזו גם המשמעות של סור מרע! לעזוב לגמרי את הרע ולא להתקרב אליו כי "המתאבק עם מנוול מתנוות עמו"¹⁴ ו"עשה טוב!" – שעיקר התעסקותו יהיה ב"טוב" ובשופי, וממילא אין קשר לרע והוא מתבטל מאליו וממילא.

וזוהי הדרך המיוחדת של סוף וסיום הגלות, וההכנה לימות המשיח להביא שפע טוב לעולם, והרע מתבטל מאליו, שזוהי המשמעות שהלכות אישות קודמים להלכות גירושין. והרמב"ם שענינו הכנה לימות המשיח, ומסיים בהלכות מלך המשיח, כי תכליתו היא האמונה במשיח והבאת ימי המשיח, לכן הלכות אישות קודם להלכות גירושין [מלבד הפירוש הפשוט שבאורח חיי היהודי בתורה לכל לראש בא הלכות אישות ורק אם ח"ו לא תמצא חן בעיניו כי "ראה בה ערות דבר" אז יש ענין הגירושין (ובסדר הש"ס קודם מסכת גיטין לקידושין ע"פ הפסוק "ויצאה והיתה")]

יסוד שביסוד

ו. את הלכות אישות מסיימים ביום ו' כ"ו אייר שהספירה בספירת העומר היא "יסוד שביסוד" ההשפעה מהמשפיע הזכר אל מהקבל – האישה שזהו מתאים לענין האישות.

ההעלם בשביל הגילוי הנעלה ביותר

ז. ביום זה כ"ו אייר מסיימים את הלכות אישות ולמחרת כ"ז אייר מתחילים את הלכות גירושין, וי"ל שענין זה מתאים לימים כ"ו-כ"ז;

כפי שכ"ק אד"ש מה"מ מסביר בשיחת חודש אדר תש"נ¹⁵ את המשמעות של כ"ו אדר וכ"ז אדר ש"כ"ו" – גימטריא הוי' – מורה על גילוי שם הוי' ועי"י האישות של איש ואישה בשלימות, שזכו ששכינה שרויה ביניהם – ושם הוי' בשלימות השפעת המשפיע למקבל.

ו"כ"ז" – אותיות ז"ך הוא הזיכוך וההעלם על שם הוי' שמביא אח"כ לאור זך ונעלה יותר ההעלם שמביא אל הגילוי הגדול, על דרך מה שקוראים בתורה בחודש אדר בתחילת פרשת תצוה¹⁶ "שמן זיך זך כתיב למאור להעלות נר תמיד", שוקא עי"י כתיב והעלם מגיעים אל גילוי המאור בדרגה גבוהה יותר, שזהו גילוי נעלה יותר בשם הוי', שזהו ענין הגירושין – העלם והגלות, שמביא לגילוי הנעלה ביותר, ו"זך" הוא גם מלשון זיכוך וכתישה, וגם מלשון אור זך ובהיר; הגלות שמביאה את אור הגאולה הנעלה כמ"ש בתוכחה שהן ברכות נעלמות ונעלות ביותר.

אייר – אור!

ח. [וכפי שאומר כ"ק אד"ש מה"מ (בשיחת י"ב סיון) שמספר היום בכל חודש קשור לאותו מספר יום בכל החודשים. ועי"כ אומר אד"ש: "לא ראיתי כתוב זאת בחסידות, אבל כך מונח אצלי, ומי שרוצה יקבל, ומי שלא יהי לו אשר לו..." (ביטוי

¹⁴ תניא פכ"ח.

¹⁵ ספה"ש היתשי"נ

¹⁶ תצוה כז, כ [וי"ל – זכ"ך – מלי זיכוך].

בעז"ה יום ועש"ק פרשת במדבר ד' סיוון
הי' תהי' שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה
סיום הלכות **יבום וחליצה** והתחלת הלכות **נערה בתולה**
יבום וחליצה - עשה טוב וסור מרע

א. כפי שכתבנו בסיום הקודם על הלכות אישות ועל הלכות גירושין, שאישות וגירושין מורים על "עשה טוב וסור מרע"; אישות - עשה טוב, וגירושין - סור מרע, שקשור לפרשה הקודמת בהר-בחוקותי הברכות והתוכחות וכן אם בחוקתי תלכו וגוי' ואם לא תשמעו וגוי' עשה טוב וסור מרע -

עד"ז הוא גם ביבום וחליצה; **יבום** - הוא האישות, ועשה טוב, **וחליצה** - הוא ע"ד הגירושין ה"סור מרע" [כמו שאומר הרלו"צ אבי כ"ק אד"ש שגט הוא ענין הסור מרע], ובהרבה פרטים והלכות החליצה היא כמו ודומה לגט.

ועד"ז בפרשתנו **במדבר** אפשר לומר ולראות ענין ה"סור מרע ועשה טוב" שדומה ליבום וחליצה;

וכ"ק אד"ש מה"מ מסביר בשיחות שהסיבה שקוראים את פרשת במדבר לפני חג השבועות היא לא רק כמש"כ בגמרא במגילה כדי להפסיק בין הקלות שבפרשת בחוקותי לחג השבועות, כי ב"תורת אמת" הרי הכל מדויק, ומה שהפרשה המפסיקה לפני חג השבועות היא **זווקא** פרשת במדבר, סימן שיש קשר בין ענין ה"במדבר" כהקדמה לחג השבועות מתן תורה; והקשר הוא בשניים גם באופן של שלילת וביטול הרע - סור מרע, וגם באופן של חיוב - ועשה טוב.

הסיבה שכתובה בספרים שהתורה ניתנה זווקא במדבר; המדבר מצד אחד הוא מקום שומם שיש בו רק "נחש שרף ועקרב", והעננים שהלכו לפני היהודים במדבר הרגו את הנחשים והעקרבים שמורים על העננים הבלתי רצויים היינו ביטול הרע - סור מרע, ומצד שני - המדבר הוא מקום "אשר לא ישב אדם שם", ואין שם כל עניני ועסקי וטרדות עוה"ז, ולכן זהו המקום המתאים לקבלת התורה וללימוד התורה היינו שההכנה לקבלת התורה היא ביטול טרדות עוה"ז והתמסרות מוחלטת אל הקדושה ואל ה', שזהו הצד החיובי והעשה טוב שבמדבר, שכל כולו קודש להוי'.

וזהו גם ענין החליצה ההשתחררות וההתנקות מענייני עוה"ז שעיי"כ נעשה כלי לקבלת אור הקדושה.

וזהו גם הרמז במילה "חליצה", כמו שאומרים בשבת "רצה) **והחליצנו**" ההחלצות מבעיות וצרות עוה"ז וההתקרבות אל הוי' במתן תורה.

יבום וחליצה - גאולה!

ב. ענין **היבום והחליצה**, מורה גם על ענין הגאולה; כי ענין היבום הוא האישות וההשפעה מחדש של הקב"ה ועם ישראל שתהיה בגאולה השלימה. וכן (כותב אד"ש מה"מ) תולדות המשיח בא עיי' יבום; יהודה ותמר ולפני זה (מעין זה) יבום לוט ובנותיו, שהביאו ללידת עמון ומואב, שהביאו ללידת המשיח. ואח"כ גם (מעין) יבום של בועז ורות.

שזהו עוד קשר של הלכות **יבום לחג השבועות** שקוראים את מגילת רות שבסיומה מדובר ע"ד יבום בועז ורות שהביא ללידת דוד המלך אבי מלך המשיח.

דומה למה שאמר כ"ק אד"ש בשנת תשי"ב בקשר ש"רבי הוא עצמות ומהות מלוכב בגוף..."
וא"כ כמו שאומר אד"ש בקשר לכ"ו-כ"ז אדר, עד"ז הוא בכ"ו-כ"ז אייר, ובפרט שיש קשר בין אדר לאייר; שאדר הוא החודש שלפני ניסן - "ראש חדשים", ואייר החודש השני אחרי ניסן. ובפרט שכתוב בספרי חסידות שבשניהם ר"ת דומה: "איי"ר" - "אני הוי' רופאך" וגם באד"ר - אותו הר"ת והד' - רמז לד' אותיות של שם הוי'.

ובפרט ע"פ מ"ש לעיל מה שמצטט אד"ש במכתב ל"ג בעומר (לקו"ש חכ"ב הוספות ע' 319) את דברי אביו הרלו"ק ני"ע בקשר של חודש אדר לחודש אייר, מ"ש בטוש"ע שתמיד ביום שחל פורים באותה שנה באותו יום בשבוע חל ל"ג בעומר, בטאו"ח סי' תכ"ח: לעולם ביום שיהי פורים יהי ל"ג בעומר וסימן **פל"ג ח"י**, פי פורים ל"ג ח"י באייר. ומצטט ללקוטי לוי יצחק (אגרות ע' תד) שם כותב הרב לוי"צ על הקשר בין אדר ואייר, ואייר נעלה יותר, כי אייר מלי **אור**, ואדר מלי **אדרת** - לבוש.

ועפ"ז **אייר** - אותיות **אור י' (י'הו"ה)** (ענין מסגרת בסוף הגיליון)]]

במדבר - ביטול הרע

ט. מסיימים את הלכות גירושין בפרשת במדבר שקוראים בערב ש"ק חג השבועות וגם פרשת במדבר קשורה בענין ה"סור מרע" וכפי שמבאר כ"ק אד"ש מה"מ שהסיבה שקוראים פרשת במדבר לפני חג השבועות בגלל הצד החיובי שבמדבר שאין שם כל עסקי וטרדות עוה"ז וממילא כולו מוקדש ללימוד התורה וקיומה, וכמובן שאין שם את כל הדברים הרעים ועניני הסט"א והטומאה המפריעים לקדושה (ובמדבר העננים בטלו והשמידו את ה"נחש שרף ועקרב") ז.א. שהוא בסור מרע בתכלית שזהו כנ"ל תוכן הלכות גירושין, סור מרע וביטול הרע, וכפי שיתבאר בפרטות בעז"ה בסיום הבא על הלכות **יבום וחליצה**.

"תקות" חוט השני²

על סיום הל' אישות וסיום הל' גירושין

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. אישות וגירושין - השפעה ופירוד.
- ב. בהר-בחוקותי - ברכות ותוכחה, הגלות מביאה לגאולה השלימה.
- ג. אישות וגירושין - עשה טוב וסור מרע.
- ד. בהר-בחוקותי - אם תשמעו ואם לא תשמעו.
- ה. מתן תורה - מצוות עשה ומצוות לא תעשה.
- ו. סיום הל' אישות בספירת יסוד שביסוד.
- ז. סיום הל' אישות - בכ"ו אייר, אור הוי', גילוי שם הוי' בשלימות, שכינה ביניהם, השפעת משפיע ומקבל.
- ח. התחלת הל' גירושין - ז"ך אייר, ההעלם בשביל הגילוי הנעלה, הגאולה השלימה.
- ט. במדבר - ביטול הרע, והתמסרות לה'.

וישי הוליד את דוד!

[ומסיימים המגילה במילים "וישי הוליד את דוד", ואמר כ"ק אד"ש מה"מ בשיחת ליל א' דחגה"ס שנת הקהל ה'תשמ"א, שרומז לגאולה השלימה; יש"י ר"ת "יחד שבטי ישראל" - אחדות ישראל - מוליד ומביא את דוד מלכא משיחא, והגאולה השלימה, מיי"ד ממ"ש נאו!]

שבועות - גאולה!

ג. וגם מילת "יבוס" - רומז על ביאת המשיח, כי מילה זו נוטריקון - "יבוא משיח" וגם ענין ה"חליצה" - מורה על הגאולה כי החליצה היא של עם ישראל מהגלות כמו שאומרים בשבת "רצה והחליצנו". (כפי שכותב הצ"צ באוה"ת פר' כי תצא).

וחג השבועות קשור לגאולה השלימה ע"י מלך המשיח, כי במתן תורה האיר גילוי אלקות מעין לעת"ל (כמ"ש בפ"ז בתניא, (עיין במסגרת).

ולחזורים מה"תהלכה" בחג השבועות ה'תשנ"א אמר כ"ק אד"ש מה"מ בפתח 770, דברי ה"מאמר מרדכי" מהרה"ק רבי **מרדכי מנאדבארנא**, זצ"ל מ"ש בגמ': "הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכס" - "נמי לכס" - **גימט' - קץ!**" והסביר אד"ש מה"מ את קשר העניינים, שהגאולה באה ע"י הגשמיות.

"תקות" חוט השני²

על סיום ה' יבוס וחליצה

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. **יבוס וחליצה - עשה טוב - סור מרע.**
- ב. **בהר-בחוקותי. במדבר - ביטול הרע והתמסרות מוחלטת לה'.**
- ג. **יבוס וחליצה - גאולה ע"י יבוס, וחליצה מהגלות. (יבוס יהודה את תמר).**
- ד. **במגילת רות יבוס בועז את רות שהביא לדוד מלכא משיחא.**
- ה. **שבועות "נמי לכס" - הגאולה ע"י הגשמיות.**

בעז"ה סיום הלכות נערה בתולה והתחלת הלכות סוטה ביום ש"ק פרשת במדבר ה' סיון ערב חג השבועות - זמן מתן תורתנו

הי' תהי' שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה א. את הלכות נערה בתולה מתחילים ומסיימים בערב חג השבועות זמן מתן תורה. וזמן מתן תורה היו אז היהודים בבחינת "נערה בתולה"; כי מתן תורה הוא הנישואין ותחילת האישות של הקב"ה ועם ישראל ולפני מתן תורה הם היו עם כל המעלות של נערה בתולה.

וכך נשארים היהודים עד הגאולה השלימה, ואם זרים הגויים רוצים לפגוע בהם הם יענשו וצריכים לשלם את הקנס כמו אונס ומפתח.

ומדובר בהלכות אלו ע"ד נערה המאורסה, שזה הי' מצב עם ישראל מיציאת מצרים שהי' בבחי' - אירוסין להקב"ה.

"תקות" חוט השני²

על סיום ה' נערה בתולה

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. **הסיום בערב חג השבועות זמן מתן תורתנו, ולפני מ"ת היו עם ישראל בבחי' נערה בתולה.**
- ב. **מדובר ע"ד נערה המאורסה - מצב עם ישראל מיציאת מצרים.**

פלגי מים חיים!

נכתב לעיל מ"ש בטאו"ח שלי"ג בעומר חל תמיד באותו יום בשבוע שחל פורים, והסימן פל"ג ח"י (פורים לג בעומר בח"י אייר).

והי' לי מוקשה: הרי גם פורים וגם ל"ג בעומר מורים על האחדות; אחדות ה' ואחדות ישראל, ואיך מתאים הסימן פל"ג - שלכאורה מורה על פילוג?!

ונראה לי לבאר;

כאן המילה פלג - מורה על השפעה, ככתוב בפסוק (משלי ה, טז): "יפוצו מעינותיך חוצה, ברחובות פלגי מים", שמורה גם על השפעת פנימיות התורה בשפע שזהו"ע ל"ג בעומר.

ו"פלג מים" - פירושו שעושים ערוצים ונחלים קטנים בארץ להביא לשם המים. היינו; שלפעמים הנהר זורם בשפע זורם אדיר, וקשה להסתפק ממנו, ועושים ערוצים קטנים להשקות השדות ולמלא הכלים.

והיינו שאדרבה מתאימים ומביאים התורה לפי כלי המקבלים ומתאימים אותם לפי רמתם, ז.א. שכולם יוכלו לקבל ולא יהי' למעלה מערכם, שזהו ענין האחדות, שמביאים התורה ובפרט פנימיות התורה לכל חלקי ודרגות העם.

טעם מאכלי חלב

אמנם כתבנו ע"ז גם בשנים שעברו, אבל מפני חשיבות הדברים כדאי לחזור ע"כ

כמה טעמים נאמרו באחרונים לאכילת מאכלי חלב בחג-השבועות, ומהם: א) במתן תורה היו ישראל בבחינת גרים, ויגר שנתגייר כקטן שנולד דמיי", והתינוק אוכל מאכלי חלב, והי' מוקשה לי הרי לכאורה זה רק טעם טכני, ומה התוכן שבדבר?

ב) התורה נמשלה לחלב כמ"ש: "דבש וחלב תחת לשונך". והי' מוקשה לי הרי התורה נמשלה לעוד מאכלים ואפילו בפסוק זה עצמו כתוב גם דבש, והתורה נמשלה גם ללחם יין ושמן וכו' ולמה בזמן מתן תורתנו מדגישים דווקא ועושים זכר למאכלי חלב?!

וני"ל להסביר טעם נכון, פשוט ונפלא!;

הסיבה שתינוק אוכל מאכלי חלב, היא לא רק בגלל שמעיו רכים ואינם יכולים עדיין לעכל מאכלים כבדים יותר רק מאכלים קלים, כחלב, אלא בגלל שבחלב יש את יסודות המזון והויטמינים העיקריים הדרושים להתפתחות התינוק.

כך גם בתורה יש בחינות ודרגות רבות בהבנת ענייני התורה ולכן נמשלה גם ללחם, שמן ויין.

אבל במתן תורה קיבלנו בעיקר את יסודות התורה והאמונה שבתורה, במעמד הר סיני שמעו את עשרת הדברות שם לכאורה דברים פשוטים ולא ענייני לימוד עמוקים, וראו

קולות וברקים הקשורים בגילוי האלוקות והאמונה הפשוטה.

ורואים בפועל שבחג השבועות לא שמים את הדגש כ"כ על לימוד עניינים עמוקים, אלא על אמירת אותיות התורה תיקון וכו', להתקשר לאלקות שבתורה, ולהדגיש ולחזק את קשר הנשמה לתורה ולה'.

כמו במאכלי חלב שיש בס את יסודות המזון, הלחם היין והשמן מורים על דרגות בהבנת התורה, ובשבועות קבלנו ומחזקים את יסודות האמונה הפשוטה והאלוקות שבתורה, שזה מסומל במאכלי חלב הפשוטים והיסודיים.

אייר - 2 יודיין

בא' השיחות בהתוועדות ש"ק בחודש אייר הסביר כ"ק אד"ש הסיבה למה כותבים באייר 2 יודיין; אם ר"ת אברהם יצחק יעקב רחל מובן, אבל אם הר"ת אני הוי' רופאך, למה כותבים 2 יודיין?

[ובאמת הרבנים מסדרי הגיטין משתדלים להמנע (אם לא מוכרחים) מלכתוב גט בחודש אייר בגלל ספק זה]

ואומר אד"ש שאנו רואים בסיפורים שככותבים את שם ה', כותבים 2 יודיין. ואומר הרבי: א"כ אנו מעבירים השאלה אל הסיפור למה שם כותבים 2 יודיין?

והרבי ענה: מכיוון שהכתוב הוא הוי' אבל אנו לא קוראים הוי' אלא אידניי' שזהו השילוב של השמות הוי' ואדניי', לכן מרמזים בזה שכותבים הוי' הראשונה של הוי', והיוד האחרונה של אדניי'.

חזרה שליחות אצל הבעל!

בליל ב' דשבועות ה'תשמ"ג, עוד לא הי' מקובל שחוזרים ל-770 אחרי ה'תהלוכה",

אבל אני הרגשתי שזה דבר חשוב וחיוני ע"ד ההלכה "חזרה שליחות אצל הבעל", ועמדתי בשביל שלפני פתח 770, והמשב"ק הרש"ב שיחי' גאנזבורג יצא מבנין הספריה (ששם היו ביו"ט הרבי והרבנית וערכו את סעודות יו"ט) ואמר לי: "העולם" כבר חזרו מה'תהלוכה" **הרבי התפלא שכ"כ שקט!** (זה הי' אחרי שבשכונה אחרת גזרו הזקן לאי מאנש, וכנראה שהרבי הי' מודאג לשמוע שאנ"ש חזרו בשלום).

הבנתי את הרמז; ומיד התחלתי לרקוד עם 2-3 תמימים במדרכה שמול 770 (לא היתה לי ה"העה" לרקוד מול בנין הספריה שהרבי והרבנית נמצאים).

אחרי כמה דקות שאנו רוקדים, בהשגח"פ מישהו עבר במדרכה שע"י בנין הספרי' ואמר לי: הרבי עומד בשער הספרי' ומסתכל לכיוון הריקוד!

מיד העברנו הריקוד למדרכה שמול הספרי' והרבי הניף ועשה לנו עם כמה שהצטרפו חזק עם היד... (אמנם עד שהקהל הגיעו הרבי כבר נכנס פנימה לספרי').

הפעם הבאה שחוזרים לחזית 770 היא באחרון של פסח, (כי בליל "שמחת תורה" חוזרים להתוועדות), ואני אמרתי לכמה מאנ"ש שדברתם אתם בתהלוכה שכשנחזור נבוא אל מול הספרי' ונרקוד. ואמנם כך עשינו, היינו רק כ-15 מאנ"ש

והתמימים, והרבי פתח את השער ויצא חלקית למרפסת כשהוא מחזיק ברגלו את דלת השער.

הרבי עודד לנו בידו חזק, אבל עד שנודע לקהל הרבי כבר נכנס לספרי'.

ובחג השבועות אח"ז כבר כל הקהל באו ושרו, והרבי יצא למרפסת הספרי' ועודד לכולם. ובשנים שאחרי הסתלקות הרבנית הרבי יצא לחזית 770, ובאחש"פ ובשבועות תנש"א גם אמר ברכה ושיחה כנ"ל.

ההוראה מהנ"ל:

(א) עד כמה הרבי משתוקק לשירה וריקודים!

(ב) וצריכים להבין רמז.

(ג) וכדאי אחרי התהלוכה לחזור ל-770, ולשיר ולרקוד, וזוכה שהרבי יפתיענו ויתגלה בהדרו, מלך ביפיו!

פרסום ראשון!

כשסיפרתי הנ"ל בהתוועדות סיום הרמב"ם השבוע ב"יום המיוחס" סיפר הרה"ת יוסף יצחק שיחי' גאלדמאן, דבר שלא ידעתי;

שבשנים אחרי הסתלקות הרבנית של הרבי הקודם והרבי אכל סעודות יו"ט בביתו שבפרעזידענט סט. היו כאלה שחזרו מהתהלוכה ע"י הבית של אד"ש ועברו בשירה מול הבית והוא ראה שאד"ש יצא לשער הבית ושמע והסתכל על העוברים.

ולציין שבשנים שהרבי עשה סעודות יו"ט בדירה של הרבי הקודם בקומה השניה של 770, אחרי הסעודה הרבי ירד לחדרו, ונכנס עם הרב חודקוב, והרבי אמר לו למסור ברכה לאנ"ש והתמימים שהצטופפו ב"גן עדן התחתון", (אז הציבור עוד היו הרבה יותר קטן).

ולדוגמא, באחש"פ ה'תשכ"ט, מסר הרבי להרב חודקוב למסור הברכה: "שיתקיים "והדרך **בנעלים!**", הלשון שכתוב בהפטרות אחש"פ בקשר לגאולת המשיח.

ובהתוועדות אחש"פ, האריך כ"ק אד"ש מה"מ לבאר פרטי מלים וברכה זו.

מי שלקח משקה יותר מרביעית אסור ללכת ל"תהלוכה"

ושליחות

כשהייתי ב"קבוצה" בערב חג השבועות ה'תשכ"ח, הוציא אד"ש פתק בכת"ק:

א. שמי שעבר על גזירת ה"משקה", אסור לו ללכת על "שליחות שלי", ל"מבצע תפילין" (אז הי' רק "מבצע תפילין", ועל שאר ה"מבצעים" הורה אד"ש רק בסיוון ה'תשל"ד) חייב ללכת ע"פ הלכה, מצד ערבות, אבל "שליחות שלי" - כגון "תהלוכה" אסור לו ללכת.

ובהתוועדות יום ב' דחגה"ש האריך ע"ז אד"ש בשיחות, ואמר שהרבי הקודם אמר ש"משקה הוא דבר המאוס" "ואם עבר על הגזירה ולקח יותר מהשיעור, זהו מג' קליפות הטמאות לגמרי", ושלא יתחכמו בזה (אן חכמה'לאך) און שוין גענוג רעדן וועגן דעם!"] [=וכבר מספיק לדבר ע"ז!]

ה. בהתוועדות דשבת בראשית תשכ"ט, "התיר" הרבי את הגזירה ואמר שיביאו יותר משקה, "כלים רקים על תמעטי", ועל חשבון זה התמימים המשיכו ו"שתו" כל הלילה במוצ"ש ונדע ע"כ לרבי.

וביום ראשון אחרי מנחה יצאו הרב חודקוב והרב רסקין מחדר אד"ש ועמדו בבימה במרכז הזאל למעלה ומסרו לתמימים שהרבי אומר:

"איך וויל נישט קיין שיכורים אין תומכי תמימים!"
[=אינני רוצה שיכורים בתומכי תמימים] היינו שבדורנו העבודה אומר הרבי ל"השתכר" ב"יינה של תורה" ולא במשקה גשמי.

היוצא מהנ"ל עד כמה כ"א מאיתנו צריך להשפיע על כל א' מאנ"ש והתמימים להצמד להוראות ולציית בקב"ע לרבי, ועי"כ מחזקים התקשרותנו ושליחותנו!

לזכות

הרה"ח ברוך שיחי' בן מרים לאה

ובני משפחתו שיחי' טראפלער

להצלחה רבה וגדולה בכל העניינים בגשמיות וברוחניות ושפע ונחת רב מכל יוצאי חלציהם מתוך בריאות שלמה והרחבה ואושר ושמחה תמיד כל הימים

ויזכו לראות קבלת פני משיח צדקנו והגאולה השלימה,

מי"ד ממ"ש, נאו!

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהמ"ד וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ואמר: "און ס'קען גאר זיין, אז דאס איז אבן הבוחן אויב מ'האלט זיך אין קלאמקע..." [=ויתכן מאד שזהו אבן הבוחן אם "אוחזים" ב"קלאמקע" ("ידיית" הרבי)...]. ועי"כ נסבה אז שיחה ארוכה.

ב. וי"ל שהסיבה שדווקא גזירת המשקה קשורה ב"קלאמקע", ולא עניינים עיקריים אחרים, כמו לימוד ותפילה, ומבצעים?

אם מישחו מתרשל בעניינים של תורה ומצוות ו"מבצעים" הוא יעשה חשבון הנפש ויתחרט ויתקן, אבל אצלי בטוח שמי שלוקח "משקה", הוא עושה זאת בדחף והרגש חסידי, והראי' שלא יוצא לבית מרוח ולמועדון, אלא בא להתוועדות בין חסידים, וזהו "אבן הבוחן" אם קשור לרבי שליט"א ולהוראות דורנו, או מונע וקשור לדורות הקודמים והוראות העבר, וזהו "אבן הבוחן" אם קשור לרבי ומציית להוראות, בין אם הן מובנות או בקבלת עול!

[ובפרט בזמן האחרון שרואים שצעירים בני נוער יוצאים ושותים משקה ומתפרעים וכו'. ויש בלקיחת "משקה" גם משום חילול ה', ר"ל, וחילול ליובאוויטש.

ג. היו משפיעים שבקשו מהרבי רשות לקחת משקה כשהם מתוועדים והרבי הורה להם, שיתוועדו עם ההגבלות הידועות, ולא נתן להם היתר.

ד. והי' משפיע א' שכתב לרבי שעבר על הגזירה ומבקש "תיקון" ועי"כ ענה לו אד"ש: "מה אעשה שכבר עזב את הקלאמקע?". והמשפיע ההוא התחנן על נפשו, עד שכי"ק אד"ש נתן לו עצה ותיקון שישפיע על אחרים שלא יקחו משקה ויעברו על הגזירה, ר"ל.

ברכה לקבלת

התורה

בשמחה

ובפנימיות